

Дольна Надія. Життя відмовляється помирати: на основі оповідання Джека Лондона “Жага до життя” / Обласний молодіжний конкурс “Книга, яка сформувала моє життєве Кредо”. — С. Степове Миколаївського району Миколаївської області, 2011.

Дольна Надія Андріївна

1992 р. народження

студентка ЧДУ ім. Петра Могили

Степівська бібліотека-філія Миколаївської ЦБС

Життя відмовляється помирати

Безмежна галявина, повністю вкрита світлоголовими кульбабами; мерехтливий струмочок, що вабить своєю жвавистію і чистотою; блакитне весняне небо, на якому лише де-не-де пропливають зграйки пухнастих хмаринок — вони дуже схожі на солодку вату, яку зазвичай продають у цирку чи в парках атракціонів — так і хочеться дістати з неба хоч шматочок! Сонечко ніжно пестить шкіру, а на щойно розквітлій гілочці черешні сидить сіренький соловейко і задусебно щебе...

«Знову цей клятий будильник!» — роздратовано бурмочу я, насилу розплющуючи очі. Яскравий сон як рукою зняло — за вікном: мене зустрічають дощ, похмуре небо, важкі хмари, які, здавалося, так і мріють впасти на землю і розчавити собою все живе: «На улюблені солодощі вони аж ніяк не схожі», — народжується розпачлива думка в моїй голові — «І навіщо я прокинулася? Життя зовсім не схоже на казку і навіть на улюблений всіма сучасними дітьми комікс: суцільні проблеми, образи, контрольні, недоспані ночі... Набридло!». Не в найкращому гуморі чимчикую на кухню і, як завжди, вмикаю радіо (чи не єдиний спосіб виправити декадансний настрій, адже музика завжди розслабляє, надихає на нові звершення). Проте цього ранку підкачало навіть улюблене радіо: замість знайомих акордів зустріло мене випуском новин: «Кожного дня кількість жертв від землетрусу в Японії невинно зростає, країну огортає паніка, всюди розкидані уламки того, що донедавна було чиймись будинками та автомобілями. Маємо для вас і гарні новини. Так, вчора на відстані п'ятнадцяти кілометрів від берега рятувальники знайшли жителя міста Мінамісома Хіроміцу Сінкаву. Неймовірно, але коли цунамі змило його будинок у відкрите море, чоловік забрався на дах і протримався там близько двох діб. Він відчайдушно боровся з могутніми хвилями, страхом, голодом і зміг вижити, незважаючи ні на що». Мені стало якось не по собі, соромно за вранішні думки, за руки, які так часто опускаються навіть через найдрібніші негаразди. На думку відразу спало оповідання Джека Лондона «Жага до життя», захотілося ще раз його перечитати, хоча сюжет цього твору вже давно міцно вкарбований у моїй пам'яті і розбитий в ній на окремі цитати, а суть вже більше п'яти років не дає зневіритися і надихає на боротьбу. Ось і зараз, десятий раз перечитавши оповідання, поринаю в роздуми.

З кожним роком актуальність даного оповідання зростає, і зараз, на початку XXI ст., вона досягла свого піку. У важкі часи інквізицій, кріпацтва, загарбницьких воєн, репресій люди знаходили у собі сили переступити через все і просто жити, дякуючи за кожен

новий день. Що ж ми бачимо сьогодні, в еру всеосяжної глобалізації та комп'ютеризації, в еру так званого інформаційного суспільства: люди стали морально і духовно слабшими, фізично цілком здорові вони під тягою залізних пут проблем просто опускають руки, забувають про своїх рідних, близьких, про те, врешті-решт, що життя — дар Божий, який не просто дається кожному лише раз, а який не можна купити за хрусткі зелені папірці у найближчому супермаркеті. Люди кидаються під потяг, ріжуть вени, п'ють жменями таблетки тільки заради того, щоб уникнути труднощів, поринувши у вічний спокій. Тільки задумайтеся, щорічно від суїцидів помирає близько мільйона людей (цифри дійсно жахливо вражають).

Можливо, я невинуватна ідеалістка, але твердо переконана у тому, що хоча б половину з цих нещасних можна було б врятувати, якби вони своєчасно пропустили через свій розум і серце оповідання «Жага до життя», головний герой якого, здавалося, пройшов через всі кола пекла: його з покаліченою ногою і майже непритомного покинув напризволяще товариш; у нього закінчилися набої; він декілька тижнів не мав ані крихти в роті, лише гідкі ягоди, які крім терпкості не давали ніякої поживи; його сірники намокли, а ковдру чоловік був змушений порізати на клапті, щоб обмотати знівечену ногу; на нього напав здоровезний ведмідь, і його смерті чекав старий хворий вовк. Але іскра життя не згасала і чоловік відчайдушно продовжував боротися за єдине, що підступна фортуна йому залишила — життя: «Тепер його ніщо не цікавило. Він уже нічого не відчував і не хвилювався. Він став несприйнятливий до болю. Шлунок і нерви заснули. Але життя, яке ще жевріло в ньому, гнало його вперед. Він зовсім виснажився, проте життя в ньому відмовлялось помирати. І тому, що воно відмовлялось умирати, він ще їв болотяні ягоди й пічкурів, пив окріп і сторожко поглядав на хворого вовка».

Тисячі людей щоденно клянуть своє життя через матеріальні труднощі, проблеми на роботі, нерозділене кохання, але їм і близько не доводилося пережити те, через що пройшов головний герой оповідання. Разом з тим вони навіть не замислюються, що дехто в цьому світі віддав би всі багатства, тільки щоб жити. Скільки невиліковно хворих людей молять Бога подовжити їм життя, хоча б ненадовго, вони мріють ще раз побачити світанок, дощик, сніг, рідні обличчя. Скільки мужніх людей перемагали важкі недуги, коли навіть найкваліфікованіші лікарі розводили руками, лише завдяки вірі, терпінню і непереборній жазі до життя. З глибин пам'яті відразу виринає почута нещодавно історія. Еллен Макдональд, сторічна британка, здивувала світ не лише своїм поважним віком, а й тим, що за своє життя п'ять разів хворіла раком. Але вона не тільки змогла перебороти недугу, а й чудово почуває себе, займається спортом і веде активний спосіб життя. «Мій секрет — величезне прагнення жити, віра і щоденна кропітка праця», — зізнається жінка.

На лекціях з філософії я вивчала, що світогляд кардинально не змінюється протягом усього життя. Можливо, оповідання Джека Лондона «Жага до життя» і не перевернуло мій світогляд, але воно сформувало моє життєве Кредо: «Борися за життя доти, доки остання жаринка віри, надії та любові не згасла у твоїй душі!».

[Дольна Надія. Життя відмовляється помирати.pdf](#)